

Ето и сега току що седна на леглото и почувствува болка, която се простираше отъ колѣнѣтъ до самитѣ пети. А главата ѝ тежеше, тъй тежеше, че тя не можеше да я дигне. Господи, да бѣше доживѣла до такова щастие и макаръ само веднажъ въ живота си да се наспи по воля!

Мара не усѣщаше краката си. Главата ѝ се склони на гърдитѣ, а очитѣ ѝ се затвориха. Ржцѣтъ висѣха неподвижно. Тя дишаше дълбоко и бавно. Слѣдъ нѣколко минути падна върху възглавницата.

Пакъ се звъни. Еленка бутна Мара съ лакѣтя си.

— Е, това пкъ най-послѣ не може да се търпи. Защо тая глупачка не слуша. Хайде, ставай де!

Тя още веднажъ блъсна Мара въ гърдитѣ съ острия си лакѣтъ тъй силно, че тя извика.

— Колко пжти ще те будятъ докато станешъ?

Мара едва се дигна отъ кревата; главата ѝ тъй бѣше омаена, че тя туко-що не падна.

— Измий си лицето съ студена вода, тогава сънътъ ще избѣга, — съвѣтваше я Еленка.

Но Мара не успѣ да изпълни тоя съвѣтъ, тъй като звънецътъ отново зазвъни. Тя бърже се облѣче, приглади косата си съ двѣтъ си ржцѣ и избѣга отъ стаята.

— Три пжти звънихъ, забѣлѣза господарката.

Мара нищо не отговори и взе на ржцѣ Лиля, която лежеше до майка си.

— Прѣмѣни ѝ пеленитѣ и я турни въ люлката. Тя и безъ това не ще заспи при менъ.

Господарката се обърна на другата страна и заспа. Люлката бѣше въ съсѣдната стая; тамъ отиде Мара съ дѣтето. Тя го подсуши съ сухи пелени и го положи въ люлката; почна да го люлѣе и бави